

LIII

“Accelerated Business 1”. El títol de l'article sobre aquesta empresa amagava un estudi exhaustiu sobre els socis capitalistes i el seu origen, la procedència de l'empresa, creada *ad hoc* per presentar-se al primer PAI que l'ajuntament d'Almorca tenia intenció de posar en marxa: el de la Foia del Bou, 5.000 vivendes enmig d'un secà d'albarís. Conforme Laia avançava en la lectura d'aquell document penjat pel Martí a aquell bloc que algú volgués apòcrif, Jaume i Fenoll anaven anotant sistemàticament els noms propis que hi anaven apareixent:

“Jaume Selgas, president de la mercantil Carcaixentina Esports. Aquest personatge, que havia fet una xicoteta fortuna amb l'exportació de taronges, havia decidit diversificar les seues activitats. Primer va posar en marxa Carcaixentina Esports, centrada en la recerca i contractació de jugadors de futbol, un negoci no excessivament transparent, especialment si atenem als seus balanços econòmics, massa minsos per als diners que després ha aforat i, amb els quals ha entrat en el negoci immobiliari. Ell ha aportat els diners necessaris, tant d'opacs com de legals, per untar la maquinària que el seu excompany del col·legi dels Maristes, Vila, s'encarregava d'engegar, tot requalificant a tort i a dret. En els ajuntaments amb regidors del seu mateix color ho tenia més fàcil l'ara alcalde d'Almorca, a l'hora de “convéncer-los”. On no tenien suficient majoria, no els ha dolgut promoure canvis de majories, amb la promoció d'un transfuguisme que, oficialment i de boqueta, contra el que afirmaven estar decidits a lluitar. De tota manera, amb posterioritat, fins i tot en les files de l'altre dels partits considerats majoritaris, han aconseguit atraure's personatges com l'ara regidor Chulià, un autèntic cavall de Troia dins les files progressistes, que no han aconseguit defenestrar-lo fins ara. Amb aquesta finalitat tan lucrativa fundaren Accelerated Business, empresa que ha anat comprant d'amagat la major part dels terrenys rurals que, casualment, als pocs mesos o anys, han rebut una qualificació distinta que ha permès la seua urbanització posterior. ”

“Accelerated Business 2” aprofundia en els lligams empresarials i polítics que l’empresa havia anat teixint. Ací és on descobriren que Golf System Corporation i Jordana Gardens estaven servint per col·locar una sèrie de personatges dòcils, familiars de polítics dels partits que governaven en diferents ajuntaments de la comarca. Amb aquell pessebre es garantien una fidelitat i, sobretot, una progressió en futures iniciatives d’especulació urbanística. Com ja hem dit, l’alcalde Vila i el regidor Chulià, d’ajuntaments i de partits diferents, eren els contactes que servien per acabar de “convéncer” amb xantatges, que no amb arguments, els indecisos que havien de decidir sobre les bondats d’aquells projectes insostenibles, especialment quan agreujaven un problema com el de l’aigua, no resolt encara en l’àmbit estatal i sotmés a les vel·leïtats polítiques de govern i oposició estatals, i autonòmiques. Usat com instrument de confrontació, allargaven la presa de decisions pactades i globals. I els especuladors, així, nadaven de panxeta.

—Sempre m’ha picat la curiositat per veure la cara d’algun d’aquests empresaris del golf que se’n beneficiaran —va espolsar la Laia, que va comptar amb l’assentiment i la comprensió de la resta, i va prosseguir destacant fragments d’aquell espai d’Internet.

“D’altres PAI pendents d’executar, a banda del de la Foia del Bou, previsiblement afectaran antics balnearis de la comarca, com el de Cartaina, orientat a un públic com els nous rics procedents de la Rússia capitalista. Per als inversors anglesos, de major edat i que acudeixen al sud a jubilar-se amb quatre gallets, hi ha prevista una altra actuació al barranc de Mallols. A banda de les decisions urbanístiques, deixen per resoldre temes com l’atenció gerontològica i d’altres serveis socials, necessitats que els ajuntaments que vinguen darrere hauran de gestionar i resoldre com sàpien o puguen. De moment, els especuladors d’Accelerated Business, amb la venda de parcel·les i de construccions sobre plànol ja ho tenen resolt. I la seua butxaca, plena.

Cal parar atenció a l’eficient servei publicitari, que ha envaït països del nord d’Europa amb aquestes gangues immobiliàries per al seu nivell de vida. Podeu anar a Islàndia, a la Gran Bretanya, a Alemanya o a Dinamarca, per posar quatre exemples ben clars, i parar-vos davant l’escaparata de qualsevol immobiliària:

la meitat de l'oferta són presumptes promocions a tota la costa mediterrània espanyola. I dic costa, perquè anuncien la Vall d'Albaida com costa. No és que hi estiga lluny, però costa costa, no ho és encara.

Per cert, no cal ni tan sols que aneu a aqueixos països. Sense moure-vos de casa, des d'Internet, només posant els noms dels nostres pobles al cercador, veureu que els principals enllaços que hi apareixen no són sovint els oficials, dels ajuntaments, sinó els immobiliaris. I en anglés.”

“Accelerated Business 3” incidia en les víctimes d'aquells despropòsits. Els testimonis d'aquells que s'havien negat a vendre les terres, els masos o qualsevol altre objectiu que destorbàs per aquella expansió urbanística desaforada. Martí havia entrevistat uns quants llauradors, grangers, o propietaris de terres valldalбайдins que explicaven amb detalls realment esborronadors, els mecanismes de pressió a què els “representants” d'Accelerated Business els havien sotmés. Persecucions telefòniques i físiques, fent creure que la inseguretat ciutadana només els donava com eixida vendre. A preu de bancal, clar. Visites insistents i a deshora, assetjaments telefònics, algun dels quals havia acabat als tribunals... Tot amb noms i cognoms dels acaçats. Perquè d'una cacera es tracta.

Capítol a part, amb destacats periodístics, mereixien per al periodista les iniciatives d'associacions com Salvem-nos del PAI, que havia aconseguit aglutinar els descontents, foren llauradors, ecologistes o senzillament ciutadans i ciutadanes preocupats pel rumb que duïa aquell desfici.

“Destacats membres de Salvem-nos del PAI han sigut coaccionats, amb amenaces directes bé telefòniques, i fins i tot físiques, a les seues propietats (vehicles, tallers...) o a les seues persones. Sebastià Miró va ser sotmés a un xantatge indirecte, ja que l'empresari per al qual treballava, a un concessionari i taller d'automoció, es va trobar lligat de mans i peus per aquesta empresa i els seus testaferrós, ja que havia subministrat cotxes de luxe i d'empresa que tardava en cobrar. La condició que li posaren per cobrar fou que havia de despatxar el Sebastià. Dit i fet.”

L'article prosseguia esmentant una per una les denúncies que els membres d'aquesta entitat, bé de manera particular, bé com associació, havien interposat. Moltes d'elles, pendents de resoldre a hores d'ara.

No va caldre seguir amb aquell document, els detalls del qual ja els analitzarien detingudament més endavant.

La carpeta "Cal Vila (Ca la Vila)" bàsicament incidia en els aspectes més polèmics de la manera de treballar de l'actual alcalde almorquer. Anècdotes sucoses, algunes per a riure, d'altres per a plorar, d'altres per hostiar-lo, directament. La retafila de succeïts es feia interminable. El que més importava, especialment a Fenoll, era els lligams, noms, noms, i més noms que investigar. I hi sortia mig poble, o el poble sencer. Uns com afectats, d'altres com beneficiaris del comportament de l'edil, la major part com espectadors d'una manera de funcionar personalista i que fregava sovint la legalitat. Al caporal li cridaren l'atenció les relacions del Vila amb la gent "del puntet", tant de la branca religiosa i mística, com de l'econòmica (empresaris, terratinents), com ideològica, de famílies afectes al règim anterior, al franquista, i que mantenien les seues quotes de poder i d'influència en la societat almorquera.

Tota Almorca era als papers, millor dit, als bits.

Fenoll, com que hi havia tants noms va demanar que Laia li imprimís un full amb tots aquells noms i malnoms, la major part dels quals li sonaven per primera vegada. I no se'n volia deixar cap.

Amb "Ni papes ni quicos, cacau i tramús" el Martí més satíric i corrosiu havia saltat a escena. De sobte, mig seriosament mig en broma, amb molt mala bava aquesta nova premsa satírica valenciana, hereva d'aquella *Traca* tan popular al segle XIX, saltava un segle sencer i reapareixia a Internet amb tota la seua força. No deixava estaca en paret. A partir d'anècdotes del món de l'església a la comarca, Martí s'atrevia a riure's. La Inquisició no

hagués tingut pietat d'ell. Fins i tot episodis per esclarir, com el d'aquelles pintades en llatí aparegudes en 1996, li servia per investigar (o elucubrar, potser) qui hi era al darrere, i aventurava les motivacions dels *graffiters* anticlericals.

Menció a banda li mereixien els lligams entre el poder eclesiàstic local i els poders terrenals, polítics. I, molt especialment, un regidor ara en l'oposició, Chulià, conegut amb el malnom de Cacau, que havia trobat una forta oposició al si de la seua formació política: Tramusser, a qui el nostre Martí havia rebatejat com "Tramús", per fer-ne la conya, evidentment.

El cansament atarantava ja tots els integrants d'aquell inusual grup d'investigació, però el Jaume els va encoratjar per acabar de fer una primera ullada:

—Va, que no queda res. I després, descansarem.

"La Cosa Vostra" va obrir tota una altra finestra a la delinqüència a la comarca: la infiltració de la *Camorra*, la màfia napolitana, amb els seus negocis bruts de tràfic de drogues i blanqueig de diners, amb contactes amb els especuladors urbanístics ja identificats a les tres primeres carpetes.

Un Fenoll frenètic apuntava els noms, que no li sonaven de res: Gianni i el seu soci Blai en transports internacionals, Boix, un tal Jeroni i d'altres traficants a la menuda. Allò podia suposar un dur colp als traficants a la Vall.

Un nom, però, va astorar tots els altres: Blai.

—És a dir: Martí coneixia els negocis bruts del Blai! —va esbufegar Jaume.

—La meua pregunta és si Blai coneixia que el Martí l'havia guipat —va afegir Carme.

—I si això va tenir les greus conseqüències per al Martí que tots sabem! —va concloure Llúcia, al temps que se'ls enfosquien la faç i els pensaments a tots.

—Filldeputa! —va marmolar entre dents, amb ràbia continguda, Laia.

—Què voleu dir? —va preguntar un sorprés caporal que no acabava de capir el que tots els altres ja donaven per segur.